Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

V GAL

[illegible] in Per[illegible] Predica[illegible]

1 6 38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

1. 6. 38

1 A. 6

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

V
GAVAT.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

COMENTARIA IN PORPYRII PRAEDICABILIA

AVTHORE R. P. F. HIERONYMO GAVATERO LECTORE ORDINIS PRAEDICATORVM.

IN QVIBVS, CVM DE DEFINITIONE, IN communi: tum de logices instrumentis, simul, ac perutiliter tractatur.

BIBLIOTH. PVB. FLORENTINAE

BRIXIAE;

APVD PETRVM MARIAM MARCHETVM.

M. D. LXXXII.

564

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

QVAESTIONES, QVAE IN hoc opere continentur.

I. QVARE, necessarium, in initio textus: & postea utile: asseruit author.

II. · Cur alias generis significationes non adnumerauerit author.

III. De generis descriptione.

IIII. Vtrum relatiuum in sui correlatiui definitione necessario ponatur. & è conuerso. ibidem. Numquid partes secundarum substantiarum, sicut sunt animalium membra in communi, sub aliquo sensu, uere sint ad aliquid. Ibidem. Vtrum Platoni Aristoteles re uera calumniatus sit, ipsius definitionem ad aliquid carpendo.

V. Utrum speciei definitio sit manca.

VI. Utrum substantia sit Genus generalissimum. Ibidem An Deus sit in prædicamento.

VII. An species specialissima sit magis totum, quàm genus.

VIII. Vtrum differentia suscipiat magis, & minus.

IX. Vtrum, intermediæ differentiæ. in definiendo, semper nugatoriè statuantur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

REVERENDISSIMO PATRI, FRATRI SERAPHINO CABALLO, PATRITIO BRIXIANO.

SACRAE THEOLOGIAE DOCTORI, AC TOTIVS ORDINIS FRATRVM PRAEDICATORVM *Generali Magiſtro, ac Moderatori digniſsimo, & præclariſsimo.*

Frater Hieronymus Gauaterus, Prædicatorius regularis, Brixianus, Lector immeritus, ſalutem, ac perpetuam felicitatem.

QVANQVAM Tua Reuerendisſima Paternitas asſiduis curæ totius ordinis prępedita negocijs, noſtrum opuſculum perlegere nondum potuit: mei tamen pauperculi ingenij munuſculum, hilari, exporrectaq; fronte ſuſcipere dignata eſt. Quippe quę, quamprimum nouit: me illud obtuliſſe Reuerendis illis Patribus, ac Magiſtris. quibus peruidendum, ac caſtigandum Reuerendi sſimus quondam prędeceſſor, Magiſter Stephanus Vſuſmaris iniunxerat, crediderat, ac demandeuerat: vti decet opus viſcendum publicitus, atq; vt noſtris legibus probè ſancitum eſt: Vtpote ſtudiorum indagini deditis, necnon virtute pręditis, prędicatorię rei publicę iuuenibus, apprime concudibilem, vtraq; vlna acceptum, non meis quidem meritis, verùm ex innata ſibi humanitate, tanquàm honorificum, ſuauem, ac periucundum fructum tulit.

Cui quidem prædicatorię Reipublicæ quum tu Reuerendisſime Pater peruigil caput inſiſtas, ac pręſideas: non niſi, quæ toti corpori vtilia ſunt, quę ſanam doctrinam, quęq; ſtudiorum, ac ſpiritus incrementum, aut emolumentum conferunt, pręparare, conſulere, ac infundere ſoles. Profectò arbitror: imò non abſq; prophetico myſterio, Domini Dei reuelata voluntate, factum credo. Vt is, cui ſuperne equorum variorum, ac

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

fortium: (Qui exierunt, & querebant ire, & discurrere per omnem terram. Zachariæ sexto cap.) habenæ moderandæ fuerunt creditæ: ex Caballorum nobili prosapia assumptus, atq; albi equi gentilitio insigni, ac stemmate nobilitatus existat. Porrò equus albus, cui tot excellentes prærogatiuæ Apocalipseos decimonono adsciscuntur, Christi humanitas est. Verùm alij quoq; equi albi egreßi fuisse asseruntur, post alios equos ruffos, ac nigros, aduersus terram aquilonis. Zachariæ 6. Equidem paralitas, ac similitudo ista Equorum alborum cum homine Christo, mihi aliud nihil designare videtur, præterquàm palmitum vnionem cum vite, membrorum vnanimitatem cum capite, commilitonũ vniformitatem in fide, innocentia, veracitate, ac in reliquis præstantibus munijs, Spiritusq; Sancti charismatibus, cum Duce Domino Iesu, in fidei hostes prodeuntium, ac strenuè decertantium. Nam & Zachariæ prænunciato oraculo, albos equos in fidei hostes proficisci clarum est. Et Carolus Quintus Imperator, diuino afflatus spiritu, in authentico diplomate duos Caballos albos (tuæ domus gentilitium insigne, ab ipso Imperatore melioratum, & ampliatum) antrorsum gradientium specie depingi iussit. Quid autem mirum, si christifidelium sacer Imperater: qui se pro certo scire, seipsum ab Archangelo Michaele peculiariter gubernari, ac protigi, nonnunquam asserebat: & aduersus fidei hostes ab eodem sese adiuuari, ac regi. Atq; ob id in ullo belli, aut tempestatum discrimine, se nunquam expauescere: verùm in Domino Deo se totam confidentiam habere, atq; ab eo rei optatum euentum sperare prædicabat. Quid mirum (inquam) si, ab eodem Archangelo edoctus, ac directus, duos Caballos in diplomatibus, quodammodo propheticè deprompserit, ac pronunciauerit?

Io. Anto- Proinde, mysteria prophetica scrutantes, conspiciamus inprimis priorem Equum, Dominum Ioannem Antonium Caballum. Ipse enim fuit is: qui, quum iam tot annis elapsis, Romani Imperij aduersarios, pluribus in expiditionibus, necnon fidei hostes bello Saxonico deuicerit, ac debellatus fuerit: Ioannem quoq; Fridericum Saxoniæ Ducem primus fugientem insequendo, ac manus cum illo conferendo: & ab eodem in facie prope oculum læsus: & ab alio quopiam, ictu globi ignei, in dextro brachio grauiter percussus: tamen infracto animo, nec cruore ab oculo in os defluente perterritus: quin fortiter instando, & vrgendo, eò rem adduxit. vt idem Saxoniæ Dux tandem in ipsius Caballi Ioannis Antonij, & quatuor sociorum manus peruenerit. Sicut Caroli Quinti diplomatibus liquidò constat. Præterea, in præsenti aduersum Turcas bello,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

à Dominis Venetis, vnius triremis idem Caballus Supracomes constitutus, duas Turcarum triremes superauit, cepit, hostes trucidauit, eorum vexilla, stemmata, ac insignia, sericis, aureisq; ornamentis præfulgida, abstulit.

Alterum verò equum album, tempore quidem posteriorem: at dignitate, mirificisq; gestis antedicto priorem: Te Reuerendissimum Patrem Magistrum Seraphinum Caballum, equo albo (de quo Ioannes in Apocalypsi meminit, vt supra.) cernere est consimilem. Nam & tibi insidet Christus: & Vicarius eius summus Pontifex teipsum singularissimè dirigit. Verùm, ne adulationis, & iactantiæ vitio peccare, quispiam me notet. Tum quandoquidem & in cæterarum religionum professionibus, vitæ puritas, innocentiæ candor, studiorum assiduitas, fidei defensio, sanctitatis meritum, & huiusmodi permulta efflorescunt, splendent, fideliumq; cœtum enutriunt, fouent, protegunt, augent. Tum quia ego quoq; eiusdem gregis agnus: aut (vt in propheticis metaphoris persistã) eiusdem phalangis, seu tuæ alicuius quadrigæ equus existens: in mei ordinis Superiorum Pariumq; merita extollendo, meipsum efferre, ac laudare, iudicari possem. Ab huiuscemodi equorum propheticis encomijs enarrandis: prout ad predicatoriæ religionis caput, ac subditos, sacrorum oraculorum prolixa expositio, singulatim accommodari; et congruè, & adamussim, veraciterq; applicari posset: calamo parcendum esse, dignum existimaui. Magister Ordinis.

Missa quippe faciam ea, quæ quidem in Hispanijs, atq; in Gallijs pro totius christianismi pace, ac vnione aduersum Turcas, Reuerendissimus & Illustrisimus D. Card. Iustinianus prudentissimè negociatus est; atq; omnium admirando adplausu, at incredibili satisfactione, composuit, ac felicissimè peregit. Card. Iustinianus.

Profectò illud vnum, quod quamplurimis patet, silere nequeo. Nẽpe. Quàm omnium prouinciarum assiduam geras solicitudinem. Quàm paupertatis, & abstinentiarum in Te ipso rigorem custodias. Quàm humilitatis in cunctos, & humanitatis erga subditos, rationabilem consuetudinem, atq; affabilitatem exhibeas. Ac deniq; veracium obseruantiarum, necnon integerrimæ sanctitatis specimen prę te feras. Adeo, vt, Te Vno stante in acie, dęmonum phalanges accedere non audent. Tuisq; prouidentijs milites tuos tales tantosq; efficis: ac per vniuersum terrarum orbem emittis, disponis, ac constituis: vt veluti discolorum equorum, ac fortissimorum copię: nimirùm scientiarum, virtutum, ac graduum muneribus ornatissimę: omni iugiq; Dei armatura robustissi- Magister Ordinis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

mæ: aereis poteſtatibus, cœleſtibusq; principatibus, tanta ui, tantoq; terrore occurſent: vt ſæpenumero hoſtes proſtrati ſurgere non valeant: ac in aciem redire pertimeſcant.

Cæterùm (vt ad ſermonem, quem cœperam, regrediar) non modico mihi adminiculo ipſi Patres extiterunt: quorum arbitrio diſcuſſum accuratè opus fuit. Si quidem omni diligentia in primis Reuerendus Pater Magiſter Vincentius Quintianus ipſum peruidendum complexus eſt. Plurimum enim mihi profuit, cum ſæpe alias eius eruditisſima, humanisſimaq; conſuetudo: tum in præſentiarum: cum quo à lectionibus vacante, mea ſcripta coràm commentatus ſum. Qui, quum totum opus me prælegente, paulatim ſingula queq; perpenderit, ac rependerit: illud demum approbauit: atq, verba hæc propria manu ſubſcripſit. Has commentationes vidi, & contuli: quas non approbare non poſſum. Quippe, quæ introrſus textum conſiderent: ac diligenter examinent: luculenter exponant: ingenioſè diſcutiant: atq; demum eleganter enarrent. Dein Reuerēdus quoq; magiſter Hieronymus Panormitanus, quum plus vno, ac dimidio menſe, idem penes ſe tenuiſſet opuſculum: (nam ſacræ theologiæ lectionem in dies lectitabat: adeo vt coram ipſo, in commentando, cum ſuæ Reuerentiæ commodo, permanere nequirem:) tandem ſententiam protulit. videlicet. Seſe, quantum res ipſa exigit, conſpexiſſe: atq; omnino in Reuerendi P. Magiſtri Vincentij ſententiam pedibus venire: & ob id, iterum a ſe ſubſcriptum iri, opus non eſſe. At qui de hiſce teſtibus, quin fide digni, vt pote omni exceptione maiores, exiſtant: nemo ambigere poteſt, aut debet. Quandoquidem iſti, cum ipſorum ſimilibus, ſunt equi ſonipedes: qui totum eccleſiaſticæ militiæ onus ferunt: qui omnem inimicorum impetum frangunt, ac propulſant. His, tanquàm anteſignani, Hæreticæ prauitates Inquiſitores præferri ſolent. Quemadmodum Reuerendus Pater Prouincialis P. F. Antonius Foroliuienſis, ex Bononienſi Inquiſitione in Romanam, & apoſtolicam, ipſius ſapientiæ ac prudentię meritis, Commiſſarius, ac Magiſter Generalis nuper euectus, ac effectus eſt. Cum his (inquam) ſonipedibus, velut ſtrenui commilitones, & duo fratres tui adnumerari debent (Reuerendisſime Pater.) Quorum alter .ſ. Reuerendus Pater Frater Nicolaus Prior Soncini, Cęnobio diui Iacobi dignè præſidet. Alter, vz. Reuerendus D. Mauritius, Bidicciolis agri Brixiani oppido, Archipresbyteri munus ſanctiſsimè agit.

Quantum verò philoſophiæ excultoribus gratum futurum ſit, ac frugiferum: quale, ac quantulumcunq; eſt hoc opuſculum: diuinare auſim.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

Siquidem ab aliquot iuuenibus (nouißimæ turmæ hinnulis, ac tyronibus) à me prius efflagitatum fuit: quàm coniicere potuissem, hac de re quicquam sciri. Quippe censuram nondum subierat prędictorum patrum: nedum prælo non datum fuerat.

Postremò non me præterit: meos labores, obtrectatorum linguis vellicandos, a me expositos iri. Perueniet enim hoc ipsum haud dubie in misocalorum, ac inuidorum manus: qui nimirum tam temerè, quàm properè, non visa damnant. Equidem istorum morsus, non solum non formidabo: verumetiam, vt catulorum latratus, aut paruulorum sagittas, despiciam derideboq́;. Si tuę Reuerendißimæ nec non doctißimæ Paternitatis magisterio, patrocinio, supremoq; iudicio, commendatum, acceptum atq; approbatum fuerit.

Quamobrem, quum Reuerendissima Paternitas Tua sit caput: ex quo quidem omnium sensuum motus, cognitio, ac regimen deriuatur: ipsam obsecro, vt Dominus, patronus, ac Mecęnas meus, esse dignetur. Vt mei (inquam) tanquam de sui gregis numero existentis, ac meorum, imò tuorum curam, protectionem, custodiamq́; habere, desistas nunquã. Et presertim postquam Reuerendißimi quoq; Patris F. Vincentij Ceperani, egregij in sacra theologia viri, ac merito Sacri Palatij Promagistri, non indocta censura accessit. Quem sanè mihi in pręceptorem, atq; nostri opusculi arbitrum, ac correctorem, Tua Reuerendißima Paternitas pręposuit. Cuius quidem ego accuratas admonitiones diligentissime, & obseruaui, & exequutus sum: ac congruis locis, vtpote fulgentißimos vniones apposui. Ipsa igitur Colophonium equitatum addere, summamq́; operi manum imponere, dignetur. Cuius quidem censuræ, tutelæ, atq; obedientiæ, me, meaq́; omnia, tota cordis affectione, subieci, deuoui, dedidi, ac dicaui. Quapropter Tuæ Reuerendissimæ ac benignissimę Paternitati me iterum, atq; iterum humiliter commendo. Sacramq́; manum deosculor. Bene valeat, & diu Felix. In die Sancti Iosepħ. 1582.

AD HIERONYMVM GAVATERVM.

IOANNES ANTONIVS TAYGETVS.

DVM populis monstras Sophiæ Instrumenta latinis,
E verum cæcis eripis è tenebris.
Ipsa tibi arridet Pallas, miratur Apollo,
Porphyrius campis plaudit ab Elysijs.
Atq; vetus doctas Academia linquit Athenas,
Et celebris terras migrat in Ausonias.
Macte vir ingenio, te nunc præsentia laudant.
Secula. te quondam fama loquetur anus.

BARTHOLOMAEVS THEANVS.

SVRGANT Porphyrij manes Gauatere: cernant
Insolitum voces lumen habere suas,
Nam genus, ac speciem, miro sic ordine lustras,
Ambiguum vt cuiquam nil superesse queat.
Iam sua proprietas, sua virtus, omnibus adsunt:
Hoc tibi iam debet Porphyriusq; magis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

FRATRIS HIERONYMI GAVATERI BRIXIANI, ORDINIS FRATRVM PRAEDICATORVM,

In Porphyrij Iſagogen, Præfatio.

NOSTRAE operæ huic libro nauandæ principalis ſcopus fuit: vt prædicabilium deſcriptiones: quarum ſanè expoſitionem, apud nonnullos, adeò deprauatam reperimus, vt ab authoris mente, Vlixeis erroribus, longiùs aberrantem, nacti ſimus: ad verum, & genuinum, Porphyrij, priſcorumq; peripateticorum, intellectum, inſtauraremus. Quem quidem ſcopum an attigerimus, vos, qui, veritatis amatores quum ſitis, affectionibus non ducimini, iudices ſuntote.

Quamprimùm igitur, in commentationum campum ingredimur: & in diſceptationum aciem conſcēdimus: nobis Dux quidam inclytus, & aduerſę turmæ Princeps nobiliſsimus, Caietanus Thomas occurrit. Qui tanta vi, copiaq; argumentorum, tum ipſe munitus prodijt: tum aſſeclas ſuos armauit: vti nonnullos, philoſophiæ haud ignaros, perterrefecerit: atq; ſuarum metu rationum, ſuum coegerit ſubire, ac ſequi, uexillum. Quæ quidem rationes, neq; ex conſequentię forma colligũt: neq; ſecundùm veritatem, quouis pacto, concludunt: prout loco ſuo intueri licebit. Sed, ex tanto ingenio, talem, tantamq; efficaciam: ſeu mauis verborum apparatum, ſiue motiuorum apparentiam, traxerunt.

Profectò memini, me ſæpius audire ſolitum à patribus: quibus de ijs uiris coràm me, uerba facere cõtigit, aut ipſos alloqui commodum fuit, qui cum ipſo Reue-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

rendissimo Thoma Caietano familiarem consuetudinem habebant: ipsum Caietanum, de nonnullis suæ doctrinę articulis, in theologicis materiebus, in quibus cæteri plærunq; doctores catholici, ipsimet Caietano aduersarentur: utrùm à suis ipsius scriptis ea, in quibus sibi contradiceretur, deberent eradi, ac sententiam mutare liberet? interrogatum: hisce uerbis sapientissimè respondisse. Ego aliorum, meaq; multùm, ac diù, scripta discussi: ac summa cum diligentia consideraui. Quare, vbi sententiarum veritatem, parùm firmam esse conijcio, suspsicorúe: vtrinq;, & in falsæ partis nonnunquam fauorem, ratiocinij examen constituo. Vt huiusmodi argumentis, tanquam stimulis quibusdam, expergefacti, ac perculsi, qui post me futuri sunt: ad veritatem inueniendã sollicitius se se accingant. (Veluti Glauco ille, apud Platonem, iniustitiam laudat: non ex iudicio: sed vt ad laudes iustitiæ Socratem extimulet.) Quocircà, quum protestatus sim: me nolle, vt meæ authoritati fides aliqua, aut ullus reuerentiæ respectus, adhibeatur: sed tantummodò me optare: ut, meæ rationes, accuratè perpendantur: ac, pro quanto ualent, pro tanto accipiantur. Præterea, quum sedis apostolicæ iudicio mea opera subiecerim: non vereor, vt ij: qui solo veritatis agnoscendæ, ac tuendæ, aguntur zelo: à meis sensibus, offendiculum aliquod, sint perpessuri.

Quas ob res, uerisimile mihi uidetur: ut adeò generosus, candidusq; animus: qui se se, ubi defecerit, correctori, tanquam adiutori, gratias agere, asseuerat: eius præparationis, & affectionis, ac promptitudinis, foret in omnibus: multoq; magis in philosophicis, siue logicalibus. Quæ nimirùm, quò minoris momenti existũt: eò faciliùs, à magnarum prouinciarum uiris paruipenduntur: atq; inferiorum studio, arbitrioq;, demandantur, ac concreduntur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

Quum igitur didaſcalica aduerſus talem principem concertatio mihi ineunda ſit: nemo me, quæſo, ſicut audaculum quendam, fretum iuuenta, Daretem, eſſe opinetur: quum præſertim in gladio, & arcu meo, paranda minimè ſit victoria. Siquidem, ubi primùm acies hinc, & inde, congreſſæ fuerint: ad ueteranos, triariosq; milites, ſcilicet, Albertum doctorem Magnum, Ioannē Capreolum Tholoſanum, Boetium, Ammonium, Diuumq; Thomam Aquinatem, res ipſa deuoluitur, ac redigitur.

Equidem in Porphyrij textum commentando, in diſceptando, in rationibus, ac motiuis ſatisfaciendo (ingenuè fateor) haud dubiè, ipſum perſæpè Caietanum alloquor. Eius enim commentaria, nocturna, diurnaq; manu uerſo: exactè diſcutio: atq;, cum præfatorum magiſtrorum doctrinis ipſa conferēs, quaſi cuidam Lydio lapidi illidens, ea diiudico. Nihilominus, huiuſmodi verba: nempè (verbi gratia.) Nondū perpenderunt, aut mente attigerunt: quid referat, concretiuè, an abſtractiuè, definitum iri genus. &. Illæ argumentationes imperitis efficaces videntur. Et ſiquæ huiuſcemodi alia a me prolata ſint: in ipſum Caietanum me non direxiſſe: neq; in quemuis alium, digladiatorio animo: obſeruatum iri velim. Ex ipſo nāq; ſermonis tenore: quo ſanè, in plurali numero, enunciantur: perſpicuum eſt: me, in eorum inſulſa potiùs ratiocinia, talem dirigere narrationem: quibuſcum, viua voce, aliquando contendere verbaúe facere, contigit. Quiq; talis, in mente, diſpoſitionis exiſtunt: vt neutrius ſectæ opinionem, rationesq; vix capeſcant, nedum penetrent. Id quod abſit, de tanto doctore, quantus eſt Caietanus, me vnquam taliter ſenſiſſe. Quandoquidem, in ſingulari exiſtimatione, ſummoq; honore, penes me, ſemper extitit: atq; huius, cum ipſo diſceptationis occaſione, magis, magisq; Reuerendus erit. Nam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

in quæstione, de generis definitione: nimirùm vbi eius-
1. q. 1. art. 3. dem argumenta diluuntur: sanam loquendi formam, ab
ipso, me didicisse, professus sum.

Veruntamen, quæcunq; siue in plurali, siue in singulari numero, ita expressi: vt, quouis pacto, mordere, aut carpere, videantur: eo animo a me dicta fuisse: vt omninò, nulli singulari personæ detrahere: nulliusúe honorē attingere, censeantur: ab vniuersis, qui mea scripta lecturi sunt, accepta iri, toto corde desidero. Sed explicandarum mearum conceptionum gratia, quatenùs subiectæ materiæ veritas exigit: in aduersę quidem partis sermones, inquantum peripateticæ philosophiæ incongrui: ac rationes similiter, prout minus solidæ videntur: non autem in personas (inquam:) me cuncta huiusmodi deprompsisse, velim existimari.

Verùm iam noster, eo reuertatur, vnde digressus est sermo. Quum igitur ad consequendum, eniterer, propositum scopum: duplicem, meorum laborum, tuli fructū. Siquidem, & latinos textus cum græcis comparans, emendatiores reddidi: quum tamen Boetianum stylum relinquere, mihi cordi non esset: verùm illud potiùs mihi curæ foret: ab impressoribus plærumq;, scriptoribusúe, refertum erroribus, corrigere: paucissimis mutatis: & ijs, ob hanc causam: quòd tum authoris intentionem, tum logices mysteria, ab alijs nō animaduersa, mihi in lucem ædere viderentur.

Quinetiam, nostras lucubratiunculas: quandam propè, de definitione in cōmuni, tractationem effecimus. Dixi, propè: quoniam cuncta, quæ ad definitionis tractatum attinent, prosequi, non mihi in animo erat: sed eousq;, scribendo, tendebam: quò textus commentatio, etiam de definitione disserere, inuitabat. Inolitorum quoq; errorum expurgatio, huiuscemodi occasionem mihi præbebat: ansamq; (vt ita dixerim) porrigebat.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

Profectò non defuit, vnde ea: quę, ad definitionis partes subiectiuas digerēdas, exiguntur: cæteraq;, ad perficiendum, de definitione opus, spectantia: corrogaremus. Sed, commentandi propositi operis, limites haud excedere, dignum arbitrati sumus.

Porrò quædam communia, exponendo, omisimus interdum consultò: ob id, quòd commodiùs viua voce per doctorem fieri debere, nouimus, quàm per scriptorem. Sicut est: statim, in principio, omnes, diuisionis, seu distinctionis partes, quę in textu habentur, proponere: aut quot conclusiones in eodem probentur: & quòd per se, aut formaliter, intelligendus sit textus.

Pręterea, in ventilandis sublimioribus nonnullis problematibus, logicæ prouinciæ terminos me transcendisse, haud ignoro. Si quilibet, prudenter dimicaturus, omni armorum genere, (ut potest:) tum ad se se tuendum: tum ad hostem prosternendum: commoda sibi præsidia comparat. Quumq; fortissimi, ijdemq; doctissimi, aduersarij mei: non tantum logicis: sed etiam metaphysicis, at diuinis, cooperti loricis: instructiq; telis: fuerint. Cur non itidem ego facere debebam?

Nemo deniq; mihi succenseat: quòd alienis utar. Nā, nihil dictum: quod priùs non sit dictum. Quippè, quum studentium vtilitati consulerem: hinc, atq; istinc, potissima carpens: meo quoq; labore, eadem uobis: tum absq; mendis luculentiora: tum summatim collecta, eruditioraq;: (in vnum, tanquam ab examinibus apum, suauissimum mel:) confero, depromo, propinoq;.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

LIBRI AVTHORIS INSCRIPTIO SIC HABET, PORPHIRII EISAGOGE HOC EST INTRODVCTIO.

1 *QVVM sit necessarium Chrysaori: et ad eam, quæ est apud Aristotelem, prædicamentorum doctrinam, nosce, quid sit genus, quid differentia, quid species, quid proprium, & quid accidens: & ad definitionum assignationem: & omninò ad ea, quæ de diuisione, & demonstratione sunt, utili existente istarum rerum speculatione: compendiosam tibi traditionem faciens, tentabo breuiter, uelut introductionis modo, ea, quæ ab antiquis dicta sunt, aggredi. ab altioribus quidē quæstionibus abstinens: simpliciores uerò mediocriter coniectans.*

F. HIERONYMI GAVATERI BRIXIANI, *Ordinis Fratrum Prædicatorum pensiculatè, exacteq;, discussa enarratio,* PRAEDICABILIVM PORPHYRII.

Authoris intentio generatim ostenditur: operisq; titulus declaratur.

CHRYSAORIO, Romano patritio, libellum hunc Porphyrius conscribit. Qui quidem diuiditur primo in Prohœmium: & Tractatum. Tractatus incipit ibi. [Videtur autem neq; genus.] Prohœmium uerò duabus partibus constat, secunda pars ibi. [Mox de generibus,] Et
1. in priore quidem parte tria facit. Primò beneuolum simul, ac docilem, statuit auditorem, a rebus ipsis: de qui-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

bus uerba facturus est. Beneuolum quidem, quum dicendorum necessitatem, vtilitatemq;, proponit. Docilem uerò, ubi suam intentionem: quò ad primariò con siderando: patefacit, ex finalibus causis, ob quas, necessarium, & utile, opus fore, asserit.

Itaq; proponendo necessitatem: duabus primarijs co pulatiuis, duas affert finales causas. Prior copulatiua, ibi. [Et ad eam, quæ est apud Aristotelē, pdicamentorū doctrinam, nosce, quid sit genus, quid differentia, quid species, quid proprium, & quid accidens.] Altera copulatiua, ibi. [Et ad definitionum assignationem.] Quare prima finalis causa est: quod necessarium sit, nosce, quid sit genus, & c. ad percipiendam doctrinam, in libro pdi camentorū Aristotelis traditā. Quoniā pdicamentū, in tegrū resultat, ex genere, specie, & differentia, tanq̃ partibus: & habet aliqua propria, & aliqua accidentia communia. Secunda verò finalis causa est: quod, nosce, quid genus, quid species, &c. necessarium sit, videlicet ad definiendi facultatem comparandam. Omnis quippe definitio, ex genere, & differentia, definitiuis partibus, cōstat: species uero ea est, quæ definitur: at propria intelligendis definitionibus plurimum conferunt, quum uice differentiarum crebrò statuantur: accidentia deniq; remoueri debent a definitionibus, (nisi, differentias per se cir cūscribant: ut dicetur.) quæ, si ignorentur, non, nisi fortuitò, seponuntur.

Porrò, quum vtilitatem proponit: duas quoq; alias adducit finales causas: vnica principali copulatiua, ibi. [Et omnino ad ea, quæ de diuisione, & demonstratione sunt, vtili existente istarum rerum speculatione.] Diuisiuæ quidē arti conducibilis est: quandoquidem omnis diuisio fit, aut generis in species per differentias vel totius in partes, aut subiecti in accidētia propria, aut in ac cidentia communia, aut econuersò accidentis in subie-

cta,aut accidentis in accidentia, vel deniq; uocis in significationes. Demonstrationum uerò confectrici vtilis est facultati: quoniam demõstrationis medium est definitio, quę sine genere, & differẽtia nõ conflatur: minor autem extremitas, species est: maior uerò propriũ quod de specie concluditur: accidens autem a demostrationibus reijciendum est.

2. Deinde, quum dicit [compendiosam tibi traditionem faciens.] tandem principale totius constructionis uerbum subinferens [tentabo, breuiter, uelut iutroductionis modo] simul, & modum procedẽdi: & operis titulum, aperit. Modum quidem procedendi, quum se se compendiosam.i.contractam, summariamq;, tractationem confecturum promittit: & ob id ordinatè, breuiter captuq; facilè, processurum. Operis uerò titulum exponit, quum ait. [velut introductionis modo.] Quum enim logicæ pars, prædicabilium liber, per se.i.solitarie acceptus, nõ existat: sed, ianua, via, seu manuductio, quędam, ad ea, quę prædiximus: aptam inscriptionem, concinnumq; titulum, apposuit. Quod. n. græci dicunt eisagogi, latinis (vt verbum verbo reddam) introductionẽ sonat. Siquidem, quemadmodum seta foramen prius ingreditur, dein filum secum trahit: quum tamen non seta, sed filo, coniungẽdum sit corium corio: ita hæ quinq; uoces ad mentem introducunt, ipsas res: quum tamen non voces vocibus, non intentiones secundæ secundis intentionibus coaptandæ sint in prędicamentali serie: sed res rebus coordinandę sint, sub generis, differentiæ, & speciei, rationibus formalibus, ut dicetur.

3. Quinetiam, suam quoq; intentionẽ, quò ad secundariò, obiterq; tractanda, in generali proponit: quũ arduas sane quæstiones se omissurum: simplices uerò, ac puias, haud funditus qdẽ euersurũ, neq; exactè discussurũ: sed attẽperata mediocritate, inspecturũ se se pollicetur.

QVA

QVARE NECESSARIVM INITIO textus:& postea vtile,asseruerit author.

PRIMA QVESTIO

DVBIVM verò adhuc istud relinqtur. Cur necessariũ, in initio textus dixerit id,quod sufficiebat,adminiculum esse, asserere. Nec.n. (teste Boetio) quisq̃ ita utitur ratione: vt aliquam necessitatẽ referri dicat ad aliud. Necessitas.n.per se quidem est: vtilitas verò semper ad id,ad quod vtilis est,refertur. hæc Boetius. Argum. 1.

Respondeo. Præmittendum fore existimo illud vnũ. Quemadmodum,necessitatem oriri ex quatuor naturalibus causis,perspicuum est:ita necessarium quadrifariã enunciari. Nam,hominem esse corruptibilem, est necessarium simpliciter,ex causa materiali: & similiter, quicquid ex contrarijs constitutum est. Hominem verò esse rationalem, est necessarium simpliciter,ex causa formali: & similiter habentia pulmonem, respirare. Dico igitur cum Boetio:necessarium his duobus modis: quod videlicet, tum ex materiali, tum ex formali, causis, emanat:per se,simpliciter,& absolute enunciari:& non in ordine ad aliud referri. Atq; hoc ipsum quidem ab Ammonio necessarium,quod fortuito aduersatur,meritò appellatum est. Quoniam (verbi gratia) non casu, non sub aliqua conditione, non ad bene esse tantum, ac non ex suppositione,necessarium est,corruptibilem, & rationalem esse hominem:sed per se, absolute, & ab intimis essentiæ suæ, hæc sibi quadrant. Cæterum in alijs causarũ generibus huiuscemodi necessarium inueniemus: quod adminiculum quoq; idem affirmare poterimus: quoniã ad aliud refertur. Veluti,quempiam a persequentis conspectu,educto gladio,insectatum fugere:est necessariũ necessitate coactionis,ex causa agente procedentis.Ec-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

ce, quod eadem fuga, & necessaria, & conducibilis, est: necessaria quidem, quia fugere compellitur: vtilis verò, quia ad seruandam uitam ordinatur. Similiter, hominem, qui expetit fęlicitatem: honestè viuere: semita virtutis incedere: est necessarium, ex finali causa: necessarium (inquam) & vtile. Quia sub conditione profertur, quæ in beatitudinem dirigit: verbi gratia, si vis, ad vitam ingredi, serua mandata. Hactenus compertum est: quid sit, necessarium per se, & simpliciter: & quid necessarium sub conditione. i. quod idem, & necessarium, & adminiculum nuncupari iure potest: nimirum, quod ad aliud relatum sit. Sed nondum patefacta est differentia, sermonis textus Authoris.

Argum. 2. Argumentabitur. n. quispiam logicus rhetoricè, inquiens: Nulla apparet ratio: quare magis necessaria sit prędicabiliũ doctrina, ad pdicamẽtorum, definitionũq;, cognitionem habendam, quam ad diuisiuam, demonstratiuamq́;, scientias comparandas: ergo, pari passu, & primo loco, utile esse: & secundo loco necessarium enunciari a Porphyrio poterat. Præterea, ornatus gratia, qui ex dictionum varietate consurgit, vtilitatem, necessitatem esse pronunciauit. Quinetiam, ut attentos, magnarum rerum sponsione, sibi lectores exhiberet, prius necessarium emphaticos deprompsit: quod idem, postea iuxta rei veritatem modificando, vtile fore explicuit. Vtrobiq; igitur vtilitatem, ac non necessitatem adstruere intendit.

Confirmatur dupliciter.

Quamobrem vlterius non ignorandum est: Quędam media, necessaria quidem: sed non ineuitabiliter fore necessaria, ad finem consequendum. Verbi gratia. Alicui ęgroto, sumere cassiam, necessarium quidem est: sed non ineuitabiliter necessarium: quum & alterius scilicet pharmaci sumptione: aut dieta: bonam valetudinem cõparare sibi possit. Nonnulla verò media ineuitabiliter

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

necessaria existunt: vt edere, ac bibere, ad degendam vitam: equo, vel aliter, deuehi, ei, qui iter agere velit, & pedes ire nequeat: seipsum vestibus induere, ita assueto, aut tali tempore, & in tali regione manenti. Istud secundum mediorum genus, videlicet ineuitabilium, necessarium rationabilius asseritur: quã prius: ratione iam enarrata, videlicet, quoniam absq; hoc medio ineuitabili hic optatus finis haberi nequit: sine illo autem, videlicet non ineuitabili, sed alio, vel alio medio idem finis comparari potest. Similiter in proposito, intelligere definitionem generis, & aliorum prædicabilium, est medium necessarium ineuitabile, ad percipiendum, quo pacto res collocentur in proprijs categorijs. Verbi gratia, qua ratione, animal sit genus, & homo sit species: & quo pacto vtrumq; in predicamento substantiæ reponi debeat: tuo ingenio intueri poteris nunq̃: nisi prius, & generis & speciei, rationes cognoueris: ac nisi accidentis quoq; descriptionẽ, ꝓut ab essentiali prædicato differt, perui deris. Eadem quoq; pariter ratione, prænosce definitiones, generis, speciei, & differentiæ, medium necessarium ineuitabile est, ad intelligẽdum: quomodo in definitione hominis, animal quidem sit genus, rationale verò differentia. Porrò itidem censendum est, de quacũq; alia re in suo prædicamento ordinanda: atq; de quauis alia definitione assignanda. Verumenimuero, in arte diuisiua, prædicabilium rationes non sunt media necessaria ineuitabilia. Verbi gratia. Quadrupedium, quædã pollent cornibus, quædam non: quædam habent dentes anteriores prẹlongos, quædam non: Quidam pisces ab ore aquam branchijs reijciunt: quidam non branchijs reijciunt. Item animalium nõnullis quidem insunt omnes sensus, tum exteriores, tum interiores: quibusdam verò non insunt omnes. Ecce, ꝙ, in huiusmodi diuisionibus: num omnes propositi subiecti partes sufficienter

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

acceptæ fuerint, operæpretium est cognoscere: sed an tales differentiæ sint, vel per se, vel per accidẽs: vel speciei constitutiuæ, vel non: non est semper necessarium ineuitabiliter præscire: sed tantummodo adminiculum. Licet nonnunquam eueniat, vt necessarium ineuitabile existat. Verbi gratia. Quum ars diuisiua extenditur ad definitiuam. De qua re inferiùs dicetur. Similiter, ad statuẽdam de aliqua re demonstrationem, prædicabilium descriptiones non sunt media necessaria semper ineuitabilia. Satis.n.est scire: num vniuersalia omni, per se, & secundum quod ipsum, seu primò, conueniant ei, cui iunguntur. Verbi gratia. Vis demonstrare: ꝙ iustitia facit probum eum, qui iustus est. Hoc pacto syllogizas. Omnis virtus efficit bonum, habentem ipsam: iustitia est virtus: ergo iustitia facit bonum iustũ. Quare (quum istud prædicatum, videlicet efficere bonum: tum ex terminorum significatione, tum ex vnione ad medium, quia omni virtuti cõpetit: manifestum sit esse vniuersale. i. quoddam superius, magis commune, quàm sit iustitia: Atq; ea ratione iungi iustitię in conclusione, vt omni iustitiæ, & per se, & secundum quòd ipsum, seu primò, conuenire, liquidò constet: quod vtiq; singulas particulas discutienti, facile esset deducere.) non semper demonstratori occurrit illa ineuitabilis, aut vrgens, necessitas, cognitionis prædicabilium. Quoniam eæ conditiones: quæ, ad conficiendam demonstrationem, exiguntur: in libro posteriorum sufficienter edocentur. Quamuis eorum notitia sit admodum conducibilis: & interdum quoq; necessaria. Hunc duplicem mediorum ordinem: scilicet, ineuitabilium: & euitabilium: in textu perspicere, facile est. Nam iuxta priorem mediorum ordinem, duplici cõiunctione asserit: & ad prædicamentorum doctrinam: & ad definitionum assignationem: necessarium esse, idest, ineuitabiliter vtile, nosce, quid genus. &c. Secundùm

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

verò alterum mediorum ordinẽ: copulatiua vnica principali, vtile ponit: noſce, quid genus. &c. tum ad diuiſiuam, tum ad demonſtratiuam, artem: eo ꝙ, ſicut harum quinq;: ita & aliarum præſidio vocum: diuiſiones, ac demonſtrationes, peragi queant. Quocircà iam patefacta eſt differentia: quare magis primo loco, quam ſecundo, authori, neceſſarium aſſerere, opus fuerit. Itaq;, non ornatus, neq; emphaſis, gratia, ſed, cogente ratione, neceſſarium ibi, & non hic, ſtatuit.

MOX DE generibus, & ſpeciebus: ſiue ſubſiſtant, ſiue in ſolis nudis intellectibus ponantur: ſiue & ſubſiſtentia, corpora ne ſint, an incorporea: & utrum ſeparata, an in ſenſibilibus exiſtant: & circa hæc conſiſtentia, dicere recuſabo: profundisſimum .n. negotium eſt huiuſmodi, ac maioris egens inquiſitionis. Hoc verò, quemadmodum de his, ac de propoſitis, rationabiliter antiqui tractauerint: & horum maximè peripatetici: tibi nunc tentabo monſtrare.

Authoris intentio ſpeciatim aperitur.

IN HAC ſecunda, prohœmij parte, attentum, & docilem, reddit auditorem.

Attentum quidem: quum inquit: ſe nolle arduis quibusdam problematibus, quæ ipſo in veſtibulo differẽda occurrerent, animũ eius ab incepto deterrere, & preſertim, quòd ad Diuinum id munus pertineat. Quæ nimirùm queſtiones numero tres ſunt. Ac prima, quidem eſt: de vniuerſalium reali exiſtentia. videlicet. Nunquid genera, & ſpecies, ſubſiſtant ac conſtent, in rerum natura: an potiùs ſint in ſolis, nudisque, intellectibus. [ſolis] inquit: diuellendo res extra animam. [Nudis] verò ait:

7. Metaph. 4. 5. & 6.

ſeponendo,accidentium, & ſignatæ materiæ, veſtes:phā taſmatumq́; ſpecies. Secunda autem,quæſtio eſt:de eorumdem eſſentia.videlicet. Num eorum ſubſtantia corporea ſit:an potiùs incorporea. Verum tertia quęſtio eſt: de ipſorum vniuerſalium habitudine ad ſingularia. videlicet. Vtrum,a ſenſibilibus auulſa, per ſe exiſtant:an verò non, niſi in particularibus, ſubſiſtant. Atqui hæ quæſtiones verſabantur inter peripateticos, & platonicos. Siquidem, Plato (vt D. Thomas aſſerit.1.q. 84.4.) poſuit formas rerum ſenſibilium,per ſe,ſine materia,ſubſiſtentes: ſicut formam hominis, quam nominabat per ſe hominem:& formam,vel ideam,equi,quam nominabat per ſe equum. & ſic de alijs. Has ergo formas ſeparatas ponebat participari,& ab anima noſtra, & a materia corporali:ab anima quidem noſtra,ad cognoſcendum:a materia verò corporali,ad eſſendum. Vt,ſicut materia corporalis,per hoc,quòd participat ideam lapidis, fit hic lapis:ita intellectus noſter,per hoc,ꝙ participat ideam lapidis,fit intelligens lapidem.hæc.Th.

Platonis poſitio in Parmenide.

Poſtremò verò docilem ſtatuit auditorem, quum inquit:id,quod ratione probabilius a priſcis aſſertum fuerit:& pręſertim ab eruditioribus,nimirùm peripateticis: monſtrare nitar. Quippè tutiores,in veritate, ac definiēdorum ordine,quem propoſui, ſectabor.

De eſſe uniuerſalium : in rerum natura : in ſeipſis : in intellectu: obiectiuè:ſubiectiuè: & prout nominibus, primarum, aut ſecundarum, intentionum ſignificātur.

Verùm,ne prorſus ieiuni maneant, qui hęc peripateticè cognoſcere deſiderant: vniuerſalia.ſ.quodnam eſſe & quibus, & quot modis habeant;veritatem, & breuem reſolutionem, in his quinq; propoſitionibus ſeu obſeruationibus tanquam emblematibus,conſpiciant.

1. Quarum prima hæc eſt. Animal,homo, rationale,ri-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

ſibile, album, ideſt, res ipſæ, ſignificatæ nominibus prima rum intentionum: inquantum, per operationem intellectus, a ſingularibus abſtrahuntur: non habent eſſe reale, ſubſiſtentiæ actualis, niſi in ſuis ſingularibus: in hoc animali, hoc homine, hoc rationali, hoc riſibili, & hoc albo. Sunt. n. puræ naturæ.

2. Secunda obſeruatio eſt iſta. Animal, vel homo, uidelicet natura ipſa, abſolute conſiderata, vna formaliter, hoc eſt vna vnitate generica, aut ſpecifica, (de qua inferius) verũ, nec vna, nec plures numeraliter: inquantum abſtrahit ab eſſe in ſingularibus, habet eſſe eſſentiæ, ſeu quiditatiuum, ideſt, eſſe, quod per definitionem explicatur. Quod quidem eſſe, reale eſt, prout diſtinguitur contra ens rationis, & contra nihil: non eſt autem reale, actualis exiſtentiæ, (niſi, vt dictum eſt in prima obſeruatione.) Et hoc eſt, vniuerſale, obiectiuum in potentia. Eſt. n. pura natura oblata, vel obijcibilis intellectui: ſeu ab intellectu conſiderabilis.

In fine tractatus de ſpecie, particula 9. & D. Tho. in 4. cap. de ente, & eſſentia.

3. Tertia obſeruatio eſt iſta. Animal, rationale, album, &c. intellectui obiecta, in actu reflexo: (verbi gratia. prout intellectus, videns rationem animalis, ſibi ipſi præſentatam, eſſe vniformem iſti, & iſti, animal rei exteriori comparat, dicens, homo eſt animal, equus eſt animal: & vlterius, ſuo operi adhuc inſiſtens intellectus, dicit animal eſt aptũ natũ, ineſſe pluribus, prædicari de pluribus, ſubijci definiri:) habent eſſe obiectiuũ in intellectu; in actu reflexo intelligendi cõſtituto. Quod quidem eſſe, ut ſic, eſt ens rationis: nimirum, quia ab intellectu fabricatur. Veruntamen abſolutè vnumquodq; iſtorum, ſecundum ſe conſideratum, eſt quoddam ens reale, commune, ſeu prædicabile, ſiue vniuerſale obiectiuũ in actu. Siquidem eſt res naturæ intellectui obiecta, vel ab intellectu accepta, ſub intentione generis, aut differentiæ, aut accidentis. (& ſic de ſingulis.) Aut

Intellectus reflexio.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

ſub ratione ſubiecti propoſitionis, vel ſubiecti definitio nis: aut ſub ratione prædicati. & ſic de ſimilibus.

4. Quarta obſeruatio eſt iſta. Animal homo, &c. quã tum ad illam ſpeciem, ſiue imaginem, qua intellectui inſunt, ſicut in ſubiecto: habent eſſe ſubiectiuum, ſicut accidens particulare in hoc ſubiecto: quod eſſe eſt ens rationis. Particulare quidem accidens eſt: quia intellectui aduenit, & ab eodem intellectu poteſt adeſſe, & abeſſe: ipſique intellectui inhæret, ſicut ſpecies huius flaui coloris ineſt huic pupille: & ſicut hoc album inhęret Socrati: tanquam ſuo ſubiecto. Quamuis enim, hæc natura intellecta (ut Diuus Thomas inquit libro de ente, & eſſentia, cap.4.) habeat rationem vniuerſalis, ſecundùm ꝙ comparatur ad res, quę ſunt extra animam, quia eſt vna ſimilitudo omnium: tamen, ſecundum ꝙ habet eſſe in intellectu hoc, vel in illo, eſt quædam particularis ſpecies intellecta. Quemadmodum etiam, ſi eſſet vna ſtatua corporea, repręſentans multos homines: conſtat, ꝙ illa imago, vel ſpecies ſtatuæ, haberet eſſe ſingulare, & proprium, ſecundùm ꝙ eſſet in hac materia: ſed haberet rationem cõmunitatis, ſecundum ꝙ eſſet cõmune repræſentatiuum plurium. Rationis vero ens eſt: quoniam ab ipſo operante, intellectu procreatur. Proinde res quidem ipſa, ab intellectu, ſuam operationem contemplante, concretum genericum, ſiue genus appellatur: ſed eſt corpus, vel animal, a materiæ conditionibus auulſum. Aut ab eodem intellectu &c. differentia nuncupatur, ſeu differentiale concretum: ſed eſt animatum vel rationale, ſimiliter a materiæ conditionibus ſegregatum. Aut concretum ſpecificum, ſiue ſpecies appellatur: ſed eſt homo, vel equus, ſimiliter &c. Aut concretum proprij, ſiue proprium nuncupatur: ſed riſibile eſt, vel hinnibile, &c. Aut accidens, ſeu accidentale prædicatum appellatur: ſed

ſed album, vel ſedens eſt, ſimiliter a materiæ conditionibus ſeparatum. Cæterùm eiuſdem rei ſpecies, notio, ſimulacrum, imago, formula, vel idolum, quod ſiue, quæ, tum intellectui inhæret, aut obijcitur: tum rei per intellectum accidit: rationis ens exiſtit: quod genus, aut differentia &c. nuncupatur.

5. Quinta obſeruatio eſt hæc. Secundæ intentiones, ſunt inſtrumenta intellectus: quibus proprias operationes exercet, circa res: definiendo: diuidendo, & componendo: atq; diſcurrendo. Non. n. (ſecundum q; notiones ſunt) ſunt formę naturales rerum, neq; ſubſtantiales, neq; accidentales: quia ſunt entia rationis, vt oſtenſum eſt. Non etiam ſunt formæ abſolutę, ſolo eſſe inhęſionis contentæ: qualia ſunt accidentia abſoluta. Vt calor ignis: & parietis continuitas. Verùm ſunt relationes intellectus. Nam huiuſmodi notiones accidunt intellectui: & ab ipſo intellectu referuntur ad res. Verbi gratia, intellectus intuens, genus prædicari de pluribus, iſtam prædicationem refert ad animal, vel ad virtutem, vel ad aliquod aliud. Similiter intellectus, conſpiciens, ſubiectum eſſe id, de quo aliud, & prędicatum id, quod de alio, enunciatur in propoſitione: ſubiectum quidem refert ad hominem, prædicatum verò ad animal. & propoſitionem, ſeu enunciationem refert ad hoc totum, homo eſt animal.

Immò ipſe intellectus ſibi ipſi condit, & fabricat huiuſcemodi notiones: prout diuerſis officiorum vſibus ſibi profuturas nouit. Verbi gratia. Alicuius rei definitionem aſſignare, puta, quid eſt mel, deliberat quiſpiam. Cæterum definitionem conficere, nihil aliud prę ſe fert: quam oſtendere terminos, hoc eſt, cofinia iſtius rei, cum alijs rebus. Definitio quippe oros græce ideſt, terminus dicitur. Vnde quemadmodum.u.g. termini poſſeſſionis Iulij, oſtendunt confinia iſtius prædij: & a

vicini prædio diſpeſcunt. Ita definitionis partes, iſtius rei confinia patefaciunt: inquantum hæc res ab alia re ſeiungitur. Vnum autem rei confiniorum eſt: remota principia, ſeu prima elementa, ex quibus res conflatur. Quæ quidem agnoſci nequeunt, niſi ſciatur: in quo genere res illa reponatur. Verbi gratia. Mel eſt ſubſtantia ſucci, dulcis, calidi, & pinguis: in ſubſtantiæ, genere mel ſtatuitur. Itaque ſubſtantiæ genus, eſt vnum confiniorum: quo mel ab his, quæ ſubſtantiæ non ſunt, dignoſcitur. Alterum rei confiniorum eſt, id, quo res, etiam ab his, quæ in propinquo genere ſibi conſimilia ſunt, diſtinguitur. Hoc autem eſt, nouiſſima differentia, ſpeciei conſtitutiua: (de qua inferius, dicetur.) Verbi gratia. Nonnullę ſubſtantiæ reperiuntur: quæ in dulcedine, aut calore, aut pinguedine, aut in cunctis hiſce qualitatibus, ſeu rebus, melli adſimilantur: & tamen nõ ſunt mel. Si ergo in mellis definitione addideris: ꝙ talis ſucci eſt: (verbigratia: ex floribus, apum opificio, collecti: & ſolis calore decocti:) nouiſsimã differentiã habebis, qua ab alijs liquoribꝰ, & ſuccis, dulcibus, calidis, & pinguibus, mel ſecernatur. Integra mellis definitio eſt hæc. Mel, eſt ſubſtantia, ſucci, dulcis, calidi, & pinguis, ex floribus, apum opificio collecti, & ſolis calore decocti. Quare intellectus ipſe eſt: qui talia inſtrumenta, videlicet genus, & differentiam, & definitionem ipſam, adinuenit: atq; huiuſmodi nomina, iuxta ipſorum vſum, & actum officiorum, conuenientia impoſuit. Hoc ipſum itidem, de cæteris intellectus, & operationibus, & inſtrumentis facile cõprobare poſſemus: ſed iſtud, quod exẽpli gratia diximus, ad pſens ſufficiat.

Mellis definitio.

Epilogus. ſiue recollectio.

Iam igitur, ex his, quæ diximus, in propatulo eſt: quo pacto: & quot modis: prædicabilia eſſe habeant: tum in rerum natura: tum in intellectu. Patefecimus.n. ꝙ non habent eſſe, in rerum natura, actualis exiſtentiæ, niſi in

ſingularibus: ſed eſſe eſſentiæ, communis naturæ: habent: faciente tamen intellectu, non naturam, ſed communitatem. Declarauimus etiam, ꝙ in intellectu: quo ad eſſe quidem obiectiuum, & ex parte rei, & ex parte notionis, habent eſſe commune, plurium. ſ. repræſentatiuum: quo ad eſſe verò ſubiectiuum, ex parte rei, habēt eſſe commune: ſed, ex parte intentionis, habent eſſe ſingulare, inhæſionis in ſubiecto. Oſtendimus ēt (qua parte notiones ſunt) ꝙ ſint, entia rationis, accidentia, relationes, & demũ artificis intellectꝰ organa, ſiue inſtrumēta.

INCIPIT TRACTATVS DE GENERE ET SPECIE.

PRIMVM CAPVT.

ET PRIMO DE GENERE.

VIDETVR autem, neq; genus, neq; ſpecies, ſimpliciter dici. Genus. n. dicitur, & aliquorum quodammodo ſe habētium ad unum aliquod, & ad ſeinuicem collectio. Secundùm quam ſignificationem, Herculidum dicitur genus, ab unius. ſ. habitudine: dico autem Herculis. Et multitudinis habentium aliquo modo ad ſe inuicem eam, quæ ab illo eſt cognationem. Quod, ſecundum diuiſionem, ab alijs generibus, nuncupatum eſt. 1

QVOTIESCVNQVE appoſitum aliquod regitur ſub duobus verbis: adeò, vt appoſiti conſtructio, in eadem ſententia, poſſit ab vtroq; verbo determinari: nulla conſuetudo cogere, aut impedire, debet, quin ſub vtroq; verbo indifferenter regatur. Verbi gratia. Indif-

ferenter enunciare possum. Videtur Mutius, velle currere: & videtur, Mutium velle currere. Videtur Pręceptor, examinare discipulos: & videtur, Præceptorem examinare discipulos. Quia vtrinq; regi, ac determinari appositum valet. Similiter, in proposito, iuxta priscam latinorum consuetudinem, poterat sic efferri. Videtur autem, neq; genus, neq; speciem, simpliciter dici. Verum duplici de causa, alio modo vertere, mihi placuit. Tum quoniam vtriq; verbo. s. & videtur, & dici, genus & species indifferenter apponi queunt. (Seruatis ipsorũ peculiaribus seorsum constructionibus.) Sicut patet in præmissis exemplis. Tum quia, sicut genus, ita species, to eidos est generis neutri, in idiomate græco, necnon, & in Porphyrij textu. Quò fit: vt, ob hanc quoq; rationem, vtrum accusatiuè, an nominatiuè, accipi debeat, ambiguum remaneat.

Itaq; hoc pacto suum tractatum auspicatur. [Videtur autem, neq; genus, neq; species, simpliciter dici.] Quod autem ait [Videtur] non ita intelligendum est: ac si quis somniasset, diceretq;, sibi quippiam visum fuisse: sed tanquam, apparet, exploratum est, & constat inter omnes. [Simpliciter dici] hoc est, non vno modo, dici debere. Quum hę quinq; voces enumerarentur: primæ generi delatæ sunt. Primum, quoniam singulæ decem categoriarum, genera nuncupantur. Genus etiam (Ammonio teste) ob hanc causam, speciei præponitur: quia multas sub se species compræhendit. Insuper, genus, speciei substantiam, constituit. Quæ quidem singula, in huiusce opusculi processu, declarabimus. Aristotelis porrò regula, ac norma quædam est, qua Porphyrius vtitur: eam, quia seruanda est, uobis ignotam esse, non velim. Eum (inquit) qui de aliquo ambiguo nomine sit verba facturus, illius nominis significationes prius explicare, necesse est: tum dicere, de

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

qua ſignificatione loquatur. Nominis enim ambiguitas plerunq; etiam errorem creat: quum aliam doctor, aliam auditor, eiuſdem nominis ſignificationem capit. Si quis exempli gratia, de cœleſti cane ſermonem habiturus ſit, dicat: canis, æſtus facit, fructusq́; diſcriminat: niſi prius, de quo cane loquatur dixerit, auditor in errorem inducetur. Omnes igitur canis ſignificationes prius numerandæ ueniunt: vt diſtinguatur hoc modo. Canis: alius cœleſtis: alius terrenus: alius marinus eſt. Dicatur poſtea: de cœleſti verbum fit. Ita Porphyrius, philoſophorum præcepta diligenter tenens, omnes generis ſignificationes enumerat: deinde, de quo genere loquatur, declarat. In primis autem primam generis ſignificationem exponit: dicens. Genus dicitur, multorum congregatio. Quam ait, duas habere relationes, ſiue connexiones. Alteram quidem, multitudinis ad unum primum, omnium ipſius multitudinis genitorem. Sicut effectus ad cauſam efficientem: a qua cauſa, non exiſtendi modo originem: uerum etiam nuncupationē, multitudo ſumpſerit. Vt Herculidæ, ab Hercule. (Atq; Romani, a Romulo,) ipſius multitudinis patre, vrbisq́; conditore. Alteram verò multitudinis ad multitudinem: in qua nimirum ſunt, Reges, duces, ſenatores, prętores, iudices, aduocati, artifices, mercatores, patres, filij, domini, ſeruiq́;. Inter quos multiplex ordo eſt, & relatio. Sicut etiā in una cognatione &c. Hæc igitur ſit prima generis ſignificatio, ſecūdùm quam, ſic appellatū genus, ab alijs generis ſignificationibus diſtinguatur.

DICITVR autem & aliter rurſùm genus: illud, quod eſt uniuſcuiusq; generationis principium: ſiue ab eo, qui genuit, ſiue ab eo loco, in quo quis genitus eſt. Sic enim Oreſtem quidem dicimus a Tantalo genus habe- 2

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

re, Hylum autem ab Hercule: Et rursus Pindarum quidem Thebanum esse genere, Platonem uerò Atheniēsem. Etenim patria principium est uniuscuiusq; generationis, quemadmodùm & pater.

IN PRAEMISSA generis significatione, multitudinem ipsam, dicebat author, appellari genus: vt Herculidarū genus, Romanorum genus. Verum in hac secunda generis significatione, per [vniuscuiusque generationis principium,] non multitudinem. (secus.n. hæc significatio non seiungeretur ab illa.) Non etiam multitudinis, patrem, siue vrbis conditorem, siue patriam, appellat genus. (Nam ineptissime Romulus nuncuparetur Romanorum genus: pariterq; Athenæ, si Platonis, cæterorumúe Atheniensium, genus appellarentur, absurdisdissimè dicerentur.) Sed multitudinis relationem, dependentiam, originemq;, a principio: vel Patre, vel Patria, nobis genus dictitari insinuat. Primò quidem, vbi inquit: [siue ab eo, qui genuit: siue ab eo loco, in quo quis genitus est.] Nam ipsa locutionis forma, relationem, seu dependentiam, seu originem, multitudinis: ex patre: vel ex patria: significari manifestat. Secundo verò contemplare etiā exempla. Quidnam ab hisce exemplis: [a Tantalo genus habere &c.] nisi cognatorum relationem ad eum, a quo cognationem, & genus, trahunt. Et, quid ab istis alijs exemplis, [Pindarum genere, Thebanum esse &c.] nisi, originem, siue depēdentiā, quæ communis patriæ relatio est, posterorum ad suos prædecessores, in qua simul omnes geniti fuerunt: aut, ex qua oriundi nuncupantur, percipis? Quamobrem, quum author in istius particulæ textus initio inquit, [vniuscuiusq; generationis principiū] dici genus: liquet, pro principio effectiuo, seu pro causa effectiua, non posse intelligi. Sicut, in præcedenti textu, illud [vnum] ad

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

quod multitudinē relationem habere dicebamus, causam effectiuam interprętabamur. Nam, quæ, in pręsenti textu, sequuntur, nos cogunt [principium] relationem a principio, sicut patefecimus, interpretari. Itidem, quū in fine istiusmet textus asserit: patriam, sicut patrem, esse principium: hoc pacto capienda est similitudo. Quòd, quemadmodum, in aliqua familia, per multas generationes, posteri dicuntur, originem, siue genus trahere, dependere, & sibi inuicem succedere, secundum consanguinitatem, & secundùm nomen ex tali patre: ita, alicuius urbis ciues, in tota posteritate, asseruntur ad illam vrbem communis patriæ relationem habere, oriundiq; esse, ex huiusmodi patria. Non áutem similitudo ualet, in hoc sensu: ut quemadmodum pater est causa effectiua filiorum, ac pronepotum: ita patria. Siquidem patria solummodò se habet, vt locus cōtinens, seu habitatio. Nullibi igitur, in hoc textu, pro principio effectiuo: sed, pro relatione, dependentia, à principio, siue pro multitudinis origine [principium] accipiendum est. Quum præsertim, authorem minimè latuisse, non pari passu, genitorem: locumq; esse principium, fatendum sit.

HAEC autem, uidetur esse, usitata generis significatio. Herculidæ.n. dicuntur, qui ex genere descendunt Herculis: & Cecropidæ, qui ex genere descendunt Cecropis, & eorum propinqui. Ac priùs quidem appellatum est genus, uniuscuiusq; generationis principium: dehinc etiam multitudo eorum, qui sunt ab uno principio, ut ab Hercule: quam diuidentes, & ab alijs separantes, dicebamus, totam illam congregationem, esse Herculidarum genus. 3

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

VTRANQVE prædictarum generis significationum: & quò ad loquendi consuetudinem: & quò ad ordinẽ: confert ad inuicem. Et quantum sanè spectat, ad loquentium consuetudinem: hanc secundam, esse, paratiorem, expeditiorem, in promptuq;, præ manibus, affirmat, vt potè vsitatam: illam verò minùs frequenti vsu tritam. Quod exemplis quidem notificat: in quibus, multitudinis relationem, dependentiam, seu originem, (de qua prædiximus) sub alijs quasi verbis: quippe [ex genere descendunt:] significari, perspectum est. Ex quo mihi videtur: ꝙ ipsa, successiuè generatorum, multitudinis relatio, optime, vnico verbo, descendendentia, nuncupari, queat.

Corollarium.

Quantum verò ad ordinem pertinet: hanc posteriorem significationem, prius tempore, nomen generis sortitam esse, asseuerat. Vnde etiam ordine naturæ, hoc est, generationis, eam priorem prima significatione esse, nedum ordine impositionis nominum, necesse est. Quando alicuius quidem, uel aliquorum, per generatio nẽ priùs fieri descensum, siue descendentiam, opus est: quam familia, aut vrbs, fieri, vel esse possit. Siquidem patriæ exordium, ciuibus ipsis, prius est: prosapięq; origo, prosapia ipsa, antiquior est: nomenq; priùs nacta, fæcundæ posteritati impertiuerunt.

4 *ALITER autem rursum genus dicitur, cui subordinatur species. Ad horum fortasse similitudinem dictum. Etenim principium est, huiusmodi genus, earum quæ sub ipso sunt, specierum. Et videtur, totã eam multitudinem continere, quæ sub ipso est.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

CVR ALIAS GENERIS SIGNIFICAtiones non adnumerauerit author.

SECVNDA QVESTIO.

QVAEDAM hoc loco ſtatim oboritur quæſtio. Quid cauſæ ſit, cur, quum aliæ multæ generis ſignificationes exiſtant, ipſe ſolas has enumerauerit? Nam, alias generis ſignificationes eſſe, Plato: qui, ſubſtãtiam, idem, alterum, motum, & ſtatum eius, quod eſt, genera conſtituit: planum, atq; apertum fecit. Et Pithagoras, vnum, multa, par, impar, maſculum, feminam, &c. genera ſtatuerat. Et grammatici, inter nominum, & verborum, accidentia, genus connumerarunt. At Porphyrius de his non loquitur. Quoniam, ſicut ante dictum eſt, aliorum a peripateticis philoſophorum placita conſultò miſſa facit. Grammaticorum quoque genera, affinitatem non habent cum his, quibus logici vtũtur. Sibi autem propoſitum erat, de his verba facere: quæ ad Ariſtotelis doctrinam frugem aliquam afferrent. Verũenimuerò ipſe quoq; Ariſtoteles in phyſicis: materiam, vnicuique arti ſubiectam, genus appellare ſolet. Vt, in tignaria, ligna: in medicina, humana corpora: &, in omnibus naturalibus, materiam primam. Sed Porhyrij intentio non erat, hæc perinde, vt phyſici ſolent, conſiderare: ſed, vt faciunt qui, definiendi, diſſerendi, & ratiocinationes efficiendi, viam, ac rationem, docent.

Tertiam igitur Significationem connumerat: videlicet eius generis, de quo logicis ſermo eſt: quod ſanè quandam habet cum prædictis ſimilitudinem. Nam, vt prima generis ſignificatio, duas quaſdam relationes habet: multorum videlicet ad vnum, & eorum ad ſe ſe: ita quoq; ſpecies ad genus, & ipſæ ſpecies inter ſe refe-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

runtur. Quemadmodum etiam ſecunda generis ſignificatio, relationem vnius ad multa, vt principij ad principiata: ſic & genus, vnius relationem ad multas ſpecies, vt animalis, ad hominem, & equum, tanquam principij formalis, ad conſtituta per ipſum, (vt ſuo loco patefiet.) præ ſe fert. [Fortaſsè] ait: quoniam, quis prior, philoſophus, an hiſtoricus: quaúe ratione, generi nomen indiderit: pro certo affirmare non audet.

Præterea aduertas: ꝙ genus (logicè acceptum) duobus modis conſiderari poteſt. Vno modo, vt eſt natura communis, prædicabilis de multis, & ab eis participabilis, quæ differunt ſpecie. Et iuxta hanc conſiderationem, in ſequenti particula textus, altera definitio proferetur. Alio modo, prout ſuperius reſpicit ſuum inferius. Et ſic iſta definitio aſſignatur. videlicet. Genus eſt, cui ſubordinatur ſpecies. Quæ ſanè, cum his conditionibus, intelligi debet.ſ. Genus eſt, cui, directè, & immediatè, & tanquam ſub ſuperiori, ſpecies ſubordinatur. Nam, quum ſint relatiua, (eſt.n. genus ſpeciei genus: & ſpecies generis ſpecies.) per verbum [ſubordinatur] tangitur reſpectus, ſiue ordo monſtratur, communionis, eiuſdem eſſentiæ & proprietatis prædicamentalis inter genus & ſpeciem, tanquam inter magis & minùs commune, in eadem categoria, ſiue rerum coordinatione. Verbi gratia. Oſtenditur, quo pacto animal, & leo, in eadem proprietate ſubſtantiæ, quæ eſt, per ſe eſſe, conueniunt: ſed, maiori ambitu, animali, quam leoni, congruit. Quoniam, animali, in omni animalis ſpecie, conuenit, eſſe, per ſe. Sed leoni, in leonina ſpecie tantùm. Similiter declaratur: quo modò qualitas, & calor, in eadem qualitatis eſſentia, & ratione, communionem quamdam habent. Sed maiori latitudine qualitas, quam calor. Nam, eſſe diſpoſitionem ſubſtantiæ, ſupremo qualitatis generi competit ex

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38

tensiuè, ad omnem qualitatis speciem. Sed calori, esse dispositiuum substantiæ, tantummodò secundùm esse calidum, quadrat. Cæterùm prima conditio est. videlicet. Directè. Quoniam quæcunq; in recta linea prædicamentali constituuntur: vt, substantia stans, ordinantur. Et ista sunt, genera, & species. Quæcunq; verò a lateribus statuuntur: non, vt substantia stans: sed ut generum potestatem diuidentia: ordinantur. Et ista sunt, differentiæ. Ideòque: non directè: sed lateraliter: respiciunt genus. Vnde, neq; proprium ordinatur sub genere: quoniam .s. ipsius non est substare, sed inesse. Et, post illud, accidens. Secunda conditio est. videlicet. Immediatè. Quæ ad differentiam indiuiduorum ponitur. Quæ quidem generi subordinantur: sed mediante specie. Vt, Plato supponitur animali: sed mediante hominis specie. Et hic leo subijcitur animali: verùm mediante leonis specie. Tertia conditio est. videlicet. Et tanquam sub superiori. Quæ quidem, ad indiuidui vagi differentiam affertur. Cui signatum indiuiduum subordinatur: non tanquam inferius sub superiori, formaliter, & essentialiter: sed tanquam singulare certum sub singulari incerto, & indeterminato. Quia indiuiduum uagum: non naturę: sed signi communitatem: aut potiùs incertitudinem, & indeterminationem habet. Idcircò non potest esse genus. Indiuiduum quidem signatum est id: quod proprio nomine exprimitur: aut nomine communi, cũ pronomine demonstratiuo. Vt Frontinus, hic equus, hoc animal, hęc bestia, siue hic bestius. Indiuiduum verò vagum est id, quod nomine specifico, siue generico, cum signo particulari, significatur. Vt quidam leo, quoddam animal, aliquod brutum. De signato infra diffusiùs agetur. Genus autẽ, formaliter, & essentialiter, specie superius est: quia est quædam forma, siue essentia, siue natura, magis com-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.6.38